

Láng Orsolya

ÁRTÉR

Milyen konkrétta válik halálával,
ki az elvontságban látta a valódit.
Koszorúival lábszárakat karcol,
s cérnavekony sebben hordozódik.

Tétlen kezeket indít egymás felé,
köt egybe, mintegy összeesket:
ásó, kapa s a nagyharang válasszon
el, kik engem eltemettek.

Érezhető egy-egy ölelésben,
hogya a mögötte álló egyre-másra
hordja magában a homokzsákot
a forró folyót visszatartó gátra.

Az osztó, viszonzó, osztozó tömeg
oszcillál, lebeg, párlik az út felett.
Bábok a délben. Imbolyognak:
boly felé hömpölygő sereg.

S célját éri az ide-oda dőlés,
mintha egyhelyben mégis: ringató.
Egy fekete lyuk magát a gátra tátja,
és medrébe szakad vissza a folyó.